

РЕШЕНИЕ

№ 25186

гр. София, 22.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав, в
публично заседание на 01.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **13284** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.27 от Закона за общинската собственост (ЗОС).
Образувано е по жалба (уточнена с молба от 28.01.2026 г.) от С. Д. С., А. К. Р., В. К. Р., Т. К. Р., Д. Д. Р., Й. С. С., Ц. Р. С., Р. Д. С., М. М. Х. и Р. Й. К. срещу Заповед №СОА25-РД40 - 91/12.11.2025 г., издадена от кмета на Столична община.

С жалбата се иска оспорената заповед да бъде отменена изцяло, като издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила – чл.146, т.3 от АПК. Осъществяването на релевираното отменително основание е аргументирано с твърдения за липса на ясно индивидуализиране на обекта на отчуждаване, неяснота относно местоположението на отчуждавания терен, поради неправилно наименование на улица, което нарушавало и правото на защита на жалбоподателите.

С писмения отговор, инкорпориран в съпроводителното писмо по изпращане преписката на съда, процесуалният представител на ответника –юрк. Р. И. оспорва основателността на жалбата. Заявява и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност, ако съдът уважи жалбата, се прави възражение за прекомерност на заплатеното от

жалбоподателите адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание пред АССГ, пълномощникът на жалбоподателите С. С., А. Р., В. Р., Т. Р., Й. С., Ц. С., Р. С. и М. Х. – адв.С. моли за уважаването на жалбата. Конкретно по отношение на определеното със заповедта обезщетение, твърди, че най-близо до пазарната цена е вариант 2 от заключението на ВЛ С. К.. Заявява и искане за присъждане на направените разноски.

Жалбоподателите Д. Р. и Р. К. не се явяват, не се представляват и не изразяват становище.

Процесуалният представител на ответника – юрк. Р. И. оспорва основателността на жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на разноски. Поддържа, че при наличие на основание за изменение на определеното обезщетение следва да се съобрази заключението на ВЛ по първоначалната СТОЕ инж. А., потвърдено във вариант 1 от заключението на ВЛ С. К. по повторната експертиза.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, събраните по делото доказателства и служебно на основание чл.168, ал.1, вр. чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на акта, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението за насрочване на делото в съдебно заседание, като в съответствие с изложеното в същото тази преценка следва да бъде допълнена само по отношение на жалбоподателя Р. Й. К.. Недостатъкът на жалбата по отношение на този жалбоподател, изразяваща се в липса на представителна власт пред съд, не бяха отстранени при дадената в хода на цялото съдебно производство възможност на за това. С оглед на това жалбата му следва да се остави без разглеждане, а производството по делото по отношение на него – прекратено.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна, по следните съображения от фактическа и правна страна:

С оспорената Заповед №СОА25-РД40 - 91/12.11.2025 г., издадена от кмета на Столична община на основание чл.25, ал.2 във вр. с чл.21, ал.1 и чл.25, ал.1 от ЗОС се отчуждава Поземлен имот (ПИ) с проектен идентификатор 68134.4092.138 (незастроен), с площ 412 кв. м, съгласно скица-проект за изменение на КKKP, представляващ реална част от поземлен имот с идентификатор 68134.4092.2252 по КKKP, одобрени със Заповед № РД-18-35/09.06.2011 г. на изпълнителния директор на Агенция по геодезия, картография и кадастър, попадащ в публично мероприятие - улична регулация, съгласно действащия подробен устройствен план, а именно: подробен

устройствен план на м. „НПЗ „И.“ - подзона „Г.“, одобрен със заповед № РД-50-09-156А/20.04.1983 г. на главен архитект на С. и ИПР на м. „НПЗ „И.“ - подзона „Г.“, одобрено с Решение № 578 по протокол № 60/2107.2022 г. на Столичния общински съвет и подлежащ на отчуждаване във връзка с реализацията на обект: IV-та Искърска топломагистрала - участък от [улица]по [улица]до съществуваща топлофикационна камера К№ ШМ-11-поетапно", [населено място] - публична общинска собственост. Определена е сумата на парично обезщетение в размер на 33873.48 лева (тридесет и две хиляди осемстотин седемдесет и три и 48 стотинки) лева, разпределена както следва: А. К. Р. -1/12 идеална част - 2 739,46 лева; В. К. Р. -1/12 идеална част - 2 739,46 лева; Т. К. Р. -1/12 идеална част - 2 739,46 лева; Г. И. Д. -1/8 идеална част - 4109,18 лева; Д. Д. Р. - 1/8 идеална част - 4109,18 лева; Р. Й. К. - 1/8 идеална част - 4109,18 лева; Й. С. С. -1/12 идеална част - 2 739,46 лева; Ц. Р. С. - 1/12 идеална част - 2 739,46 лева; Р. Д. С. - 1/24 идеална част -1369,73 лева; С. Д. С. -1/24 идеална част -1369,73 лева; М. М. Х. - 1/8 идеална част - 4109,18 лева.

От Г. И. Д., на когото заповедта е надлежно съобщена лично на 15.12.2025 г. (л.13 по делото), не е подадена жалба. Следователно по отношение на него заповедта е влязла в сила.

Заповедта е издадена от компетентен орган. Компетентността на кмета на Столичната община произтича от разпоредбата на чл.25, ал.2 ЗОС, съгласно който кметът на общината издава заповед за отчуждаване, в която се посочват основанията за отчуждаване, предназначението, видът, местонахождението, размерът и собственикът на имота, размерът на обезщетението, а при имотно обезщетение - вида, местонахождението, размера, начина на трайно ползване и стойността на имота, предоставян в обезщетение, както и размерът на паричното обезщетение за доплащане при разлика в стойностите на имотите, търговската банка, в която ще бъде внесено обезщетението по сметка на правоимащите лица и за началната дата, от която ще започне изплащането му.

Спазено е и изискването за форма на административния акт- чл.25, ал.2 от специалния приложим закон-ЗОС и чл.59 от общия-АПК. В заповедта е посочено основанията за отчуждаване - въз основа на влязъл в сила ПУП, предназначението на имота, предвиждащ изграждане на обект - публична общинска собственост, видът на имота - поземлен имот - незастроен, с визирани достатъчно индивидуализиращи и верни признаци, собствениците, размерът на равностойното парично обезщетение и датата на изплащането. Заповедта е в писмена форма, посочено е наименованието на органа, който я издава, наименованието на акта, адресатите на акта, изложени са фактическите и правни основания за издаването ѝ. За част от мотивите на органа, съответно

на трайната съдебна практика, се приемат и съображенията, съдържащи се в документите от преписката по издаването на акта, както и предвижданията на ПУП, към който актът препраща. Не са допуснати и съществени нарушения на административно-производствените правила при провеждане на процедурата, регламентирана в чл. 25 ЗОС. В съответствие с чл. 25, ал. 1 от ЗОС, кметът на общината е публикувал обявление, с което уведомява собствениците на имотите за предстоящото отчуждаване. Обявлението за предстоящото отчуждаване е публикувано на 25.09.25 година при спазване на закона в два централни-„24 часа“ и „Днес“ и един местен ежедневник - „Софийски вестник“. Между страните няма спор от фактическа страна, а се установява и от данните по преписката, че копие от обявлението за предстоящото отчуждаване е изпратено до кмета на Района, на чиято територия се намира имотът - предмет на отчуждаване, както и че обявлението на кмета на СО за уведомяване на собствениците за предстоящото отчуждаване е поставено и на информационното табло в административната сграда на СО за срок от 30 дни, съответно е публикувано и на интернет страницата на Столична община, и на таблото за обяви в административната сграда на Района. В изпълнение на чл. 22, ал. 5 от ЗОС, с Възлагателно писмо изх. № СОА25-Н-94-4942/30.06.25 г. година кметът на СО е възложил на лицензиран оценител- М. Р., отговаряща на изискванията на Закона за независимите оценители, определянето на равностойно парично обезщетение за подлежащия на отчуждаване поземлен имот. Следователно релевантният едногодишен период по § 1, т.2 ДР ЗОС е от 30.06.2024 г. до 30.06.2025 г. Следователно сделки извън този период не могат да бъдат ползвани, обратно на доводите на жалбоподателите.

Не са допуснати и твърдените съществени нарушения на административно-производствените правила, свързани с индивидуализацията на имота и на правото на защита на жалбоподателите. Имотът е индивидуализиран по КК и ПУП, което е напълно достатъчно за определяне предмета на отчуждаване. От приетото по делото заключение по първоначалната СТОЕ се установява, че ПИ с проектен идентификатор 68134.4092.138 (незастроен), с площ от 412 кв.м представлява реална част от поземлен имот с идентификатор 68134.4092.2252 по КККР, целият с площ от 2468 кв.м . Действащите подробни устройствени планове (ПУП) за територията са Застроителен, регулационен и кадастрален план на Научно- производствена зона „И.“- подзона Г., одобрен със Заповед РД-50- 09- 156А/20.04.1983 г. от гл. архитект на С., П., одобрен със Заповед № РД-50-09- 467/28.07.1986 г. на главния архитект на С., ИПР, одобрено с Решение № 819 по протокол № 66/06.12.2018 г. на СОС и ИПР, одобрено с Решение №578 по протокол №60/21.07.2022 г. на СОС.

Съгласно посочените действащи ПУП, ПИ с проектен идентификатор 68134,4092,138, с площ от 412 кв.м попада в уличната регулация между о.т. 625б-о.т.45, като именно тази реална част е предмет на отчуждаване с процесната заповед на кмета на СО.

По отношение съответствието с материалноправните разпоредби, съдът намери следното:

В частта на разпореденото отчуждаване на процесния имот, оспорената заповед е и материално законосъобразна, съответно жалбата в тази ѝ част е неоснователна.

Осъществена е хипотезата на чл.21, ал.1, предл.1-во от ЗОС, съгласно който имоти - собственост на физически или на юридически лица, могат да бъдат отчуждавани принудително за задоволяване на общински нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин, въз основа на влязъл в сила подробен устройствен план, предвиждащ изграждането на обекти - публична общинска собственост. По делото се установи, че по действащи ПУП, ПИ с проектен идентификатор 68134.4092.138, с площ от 412 кв.м попада в уличната регулация между о.т. 625б-о.т.45. Съгласно чл.3, ал.2, т.2 и чл.56, ал.2 от ЗОС, улиците са публична общинска собственост, т.е. ПУП предвижда изграждането на обект- публична общинска собственост за задоволяването на общински нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин.

В частта на определеното със заповедта обезщетение по отношение на жалбоподателите, съдът приема следното:

Съгласно приложимата законова регламентация, отчуждаването на имоти-собственост на физически и юридически лица е допустимо след „предварително и равностойно парично или имотно обезщетение“. Определянето на размера на равностойното парично обезщетение е свързано с предназначението, което имотите са имали, преди това определено с действащия ПУП по чл. 21, ал. 1 от ЗОС, ако са имали такова. В случая, след направено подробно изследване както в административното, така и от заключенията на двете вещи лица по делото се установява, че за имот с проектен идентификатор 68134.4092.138 не са налице предходни устройствени планове, различни от публичното предназначение за имота.

Съгласно легалното определение на понятието „пазарни цени на имоти със сходни характеристики“, дадено в § 1, т.2 от ДР на ЗОС, това са: осреднените цени от всички сделки с имоти, намиращи се в близост до отчуждавания имот, които имат еднакво конкретно или преобладаващо предназначение, притежават еднакъв характер на застрояване със същите или близки показатели на устройство и застрояване и/или установен начин на трайно ползване с отчуждавания имот, за: покупко-продажба, замяна, учредяване на вещни права или прехвърляне

на собственост срещу задължение за строителство, ипотека, продажбите чрез търг от държавни и частни съдебни изпълнители, държавните институции, и общините, както и други възмездни сделки между физически и/или юридически лица, по които поне една от страните е търговец, сключени в рамките на 12 месеца преди датата на възлагане на оценката и вписани в службата по вписванията по местонахождението на имота.

Легалната дефиниция за имоти със сходни характеристики е дадена в § 3, т. 8 от ДР на ЗОС-имотите с еднакъв характер на застрояване, при които разликата в максималната плътност на застрояване е не повече от пет процента.

В съответствие с нормата на § 1, т. 2 от ДР на ЗОС, имотите и частите от имоти, които подлежат на отчуждаване се оценяват съобразно осреднени цени от всички сделки с имоти, които притежават еднакво предназначение с отчуждавания. Процесният ПИ е попадал по всички предходни устройствени планове в публично мероприятие, поради което е приложима разпоредбата на чл. 22, ал. 8 от ЗОС, според която предходното отреждане се определя като такова без предвидено застрояване и се съобразява с установения траен начин на фактическото му ползване. Процесният ПИ е част от УПИ „за озеленяване“ и в него фактически е налице растителност без сгради.

Съгласно действащия ОУП на [населено място], приет с Решение №697 по протокол №74/20.10.2009 г. и Решение №960/16.12.2009 г. на Министерския съвет и Решение №960/16.12.2009 г. на Министерския съвет, отчуждаваният имот попада в устройствена зона Тти (За транспортна инфраструктура- улици, пътища, летища).

В резултат на събраните данни в административното производство е приложена именно разпоредбата на чл. 22, ал. 8 от ЗОС, във връзка с § 1 от ДР на ЗОС за имота подлежащ на отчуждаване, който предвижда, че „размерът на равностойното парично обезщетение по ал. 8 за поземлени имоти, включени в обхвата на урбанизирана територия съобразно действащия общ устройствен план, които не са урегулирани за застрояване с предходен ПУП, се определя като за имоти без предвидено застрояване и се съобразява с установения траен начин на фактическото им ползване и въз основа на пазарни цени на имоти със сходни характеристики, намиращи се в близост до отчуждавания имот. Всичките сделки трябва да попадат в IV ценова зона, съгласно зонирането на [населено място], одобрено с Решение № 2 по Протокол № 44 на Столичен общински съвет. В съответствие с постоянната съдебна практика на АССГ именно посоченото зонирание по ЗМДТ е относимо към процедурите по отчуждаване, а не посоченото в жалбата,

което касае сделките на Столична община съгласно Наредба за цените при сделки с имоти собственост на Столична община.

По делото са приети заключения на две вещи лица (ВЛ), като заключението по първоначалната и вариант 1-ви от повторната експертиза съвпадат. В съответствие с тях в административното производство са събрани и използвани 10 ПИ за пазарни аналози, описани в един нотариален акт за замяна на недвижими имоти, вписан в СлВп - [населено място] с акт № 18, том 137 на 29.07.2024 г. Предмет на този замяна от т.2.2 до т. 2.12 са поземлени имота с посочени отделни цени и текст: „за целите на настоящата замяна, страните определят, че стойността на гореописания поземлен имот е в общ размер на (...) без ДДС“. Имотът по т.2.2 е изключен от оценката в административното производство, като според ВЛ същият действително не може да бъде използван за аналог, тъй като независимо че е без отреждане, не е отреден за обществено мероприятие и в устройствената зона с допустимо застрояване, съотв. не е аналогичен с оценявания. Имотите от т.2.3 до т. 2.12 са без допустимо застрояване, двете страни по сделката са търговци- юридически лица, замяната е вписана в СлВп в 12- месечния период преди възлагането, имотите попадат в същата IV-та ценова зона.

Допълнително ВЛ са установили още една сделка, която отговаря на законовите изисквания на ЗОС, а именно Акт 110, том 174 от 26.09.2024 г. на СлВп - [населено място] с който е вписан договор, сключен между Столична община и „Рад Строй Надежда“ ЕООД. При тези данни ВЛ определят равностойно парично обезщетение за отчуждавания имот в размер на 36 180. 72 лева- първото, съотв. 36180. 68 лева- второто ВЛ. Разликата във вариант 2 от заключението по повторната експертиза, в което вещото лице определя обезщетение в размер на 69 256.03 лева- 35 410.05 евро произтича от това дали следва да бъде използван като аналог нотариален акт за замяна на недвижими имоти, вписан в СлВп - [населено място] с акт № 18, том 137 на 29.07.2024 г. В тази връзка съдът сочи, че обратно на приетото от ВЛ, същият обективира сделки, които могат да бъдат годен аналог по критериите, установени в ЗОС. Срещу всеки недвижим имот е посочена самостоятелна стойност. Следователно е налице индивидуална стойност на всеки един имот, посочена в нотариалния акт. Замяната е изрично посочена сред изброените в § 1, т. 2 от ДР на ЗОС, като годна за използване възмездна сделка. По своята същност замяната е „поставяне на едно вместо друго“, т.е. насрещни недвижими престации в случая със самостоятелна цена по замяната. В този смисъл е и трайната съдебна практика на АССГ (Решение № 18203 от 29.05.2025 г. по

адм. дело № 1931/ 2025 г.; Решение № 14678 от 29.04.2025 г. по адм. дело № 1929/25 г.; Решение № 13388 от 16.04.25 г. по адм. дело №1930/25 г.; Решение № 13400 от 16.04.2025 г. по адм. дело № 2342/25 г.; Решение № 14488 от 28.04.2025 г. по адм. дело № 1661/2025 г.; Решение № 18379 от 29.05.2025 г. по адм. дело № 2322/25 г.). Практика на АССГ в обратен смисъл не е формирана- наличието на две решения в обратен смисъл Решение № №32242/02.10.25 г. по адм. д. №1932/25 г. и Решение №16664/ 30.04.26 по адм. дело №649/25 г. не формират практика на съда. По- съществено обаче е друго, а именно дали в конкретния случай, прилагането на изискванията по чл.22, ал.7 и ал.8 от ЗОС представлява нарушение на чл.1, ал.1 от Протокол №1, съотв. налице ли са специфични обстоятелства, които да налагат изключването на акт за замяна на недвижими имоти , вписан в СлВп - [населено място] с акт № 18, том 137 на 29.07.2024 г.

Член 1 от Протокол № 1 гласи следното:

„Всяко физическо или юридическо лице има право на мирно ползване на притежанията си. Никой не може да бъде лишен от имуществото си, освен в обществен интерес и при условията, предвидени в закона и от общите принципи на международното право.

Преходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на собствеността в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.“

В Решение от 14.05.2020 г. на ЕСПЧ по делото К. и други срещу България, и № 25054/2015 г. и Решение от 10.09.2024 г. на ЕСПЧ по делото „Невада турс 2004“ АД и Българско туристическо дружество „Глобал турс“ АД срещу България, ЕСПЧ е приел, че е налице нарушение на чл.1 от Протокол №1 при определяне на обезщетение за имоти, отчуждавани по реда на Закона за държавната собственост, установяващ критериите за определяне на обезщетението.

В Решение от 14.05.2020 г. на ЕСПЧ по делото К. и други срещу България, ЕСПЧ потвърждава общите принципи и следваната от него практика, че намесата в правото на мирно ползване на притежанията трябва винаги да постига „справедлив баланс“ между изискванията на общите интереси на общността и основните права на индивида. С други думи, трябва да има разумна връзка на пропорционалност между използваните

средства и целта, която се стреми да бъде постигната чрез всяка мярка, която лишава човек от неговите притежания. Определяйки дали това изискване е изпълнено, Съдът признава, че държавата се ползва с широка свобода на преценка както по отношение на избора на средства за принудително изпълнение, така и по отношение на това дали последиците от принудителното изпълнение са оправдани в общ интерес (виж Скордино срещу Италия). (№ 1) [ГК] (№ 36813/97, § § 93-94, ECHR 2006 V, и Вистинс и Препьолкинс срещу Л. [ГК] (№ 71243/01, § § 108-09, 25 октомври) 2012 г.).

Условията за обезщетение съгласно съответното законодателство са от съществено значение за преценката дали оспорваната мярка спазва необходимия справедлив баланс и по-специално дали тя налага несъразмерна тежест за жалбоподателите. Вземането на имущество без плащане на сума, разумно свързана с неговата стойност, обикновено представлява непропорционална намеса. Размерът на обезщетението трябва да се изчисли въз основа на стойността на имота към датата, на която собствеността върху него е загубена (§ 62- § 64). ЕСПЧ сочи и това, че „не е готов да приеме, че фактори като определените по-горе (регламентирани в ЗДС критерии за оценяване на отчуждаваните имоти, които са сходни с тези по ЗОС, бел. на съдията) , ограничаващи правото на преценка на органите, включително съдилищата, по принцип са в нарушение на чл. 1 от Протокол № 1. По-специално, той не е твърдял, че такъв подход не би могъл, когато има достатъчно сравними свойства, отговарящи на съответните критерии, да доведе до установяване на справедлива пазарна цена и по този начин до присъждане на „равностойно“ обезщетение. определените в ЗДС критерии за оценяване на отчуждаваните имоти по принцип (§ 80)

За да приеме нарушение на чл.1 от Протокол №1 в решението по делото К. и други срещу България, ЕСПЧ се е позовал на множество изтъкнати от жалбоподателите пред националния съд обстоятелства, а именно: неустановени сделки, отговарящи на изискванията на ЗДС, които да се ползват за аналози и да се образува осреднена цена; разликите в присъденото обезщетение от Върховния административен съд през 2007 г., когато собственици на земя в района, принадлежащ на същото село, отчуждена за същия инфраструктурен проект, като компенсацията варира между 55 (28 EUR) и 101 BGN (52 EUR) на квадратен метър и значително по-ниското обезщетение за отчуждаването, определено през 2011 г. (§ 82 от решението); наличието на сключени

споразумения между Министерския съвет и собственици на отчуждавани имоти, в които е определено обезщетение значително по-високо от определеното при спазване на изискванията на ЗДС; несъответствие на данъчната оценка, изчислена на национално ниво на справедливата пазарна стойност на имота; индивидуалните характеристики на имота и др.

За да приеме нарушение на чл.1 от Протокол 1, ЕСПЧ в Решение от 10.09.2024 г. на ЕСПЧ по делото „Невада турс 2004“ АД и Българско туристическо дружество „Глобал турс“ АД срещу България се позовава на следните обстоятелства, а именно: самите жалбоподатели закупуват земята на значително по-високи цени малко преди отчуждаването; още след влизане във владение на земята през 2007 г. дружеството - жалбоподател по Жалба № 4173/20 получава съгласието на общинските власти да промени статута на земята и да я направи годна за застрояване; след това обаче не е взето официално решение, очевидно поради появилите се планове за изграждане на път; оценяването от самата община на парцели земеделска земя, разположени в близост до тези на дружествата - жалбоподатели, на 60 лв. (30,1 евро) и 162 лв. (83 евро) на квадратен метър, в административно производство относно промяна на статута на въпросната земя; оценката от 2018 г. на експерти, наети от жалбоподателите и лизингодателя относно договорите за лизинг, сключени от жалбоподателите- около 130 лв. (66 евро) на квадратен метър.

В случая, предмет на настоящото дело, жалбоподателите не представиха пред АССГ и не доказаха специални обстоятелства, подобни на изложените по-горе или други, въз основа на които да може да се направи извод, че отчуждаваният имот има потенциал извън възможността за употреба като улица.

Установи се по делото, че по ПУП от 1986 г. насам отчуждаваният имот. попада в отреждане за улица, а по ОУП от 2009 г. в УЗ Тти- в устройствена зона Тти (За транспортна инфраструктура- улици, пътища, летища), т.е. в терени за обществено мероприятие, с предвидено изграждане на обекти- държавна собственост.

Начинът на трайно фактическо ползване на отчуждавания имот е за озеленяване.

По изложените по-горе съображения, приема, че в конкретния случай изискванията на ЗОС за определяне на дължимото обезщетение са спазени, а тяхното спазване не е довело до нарушение на чл.1 от Протокол 1. Обезщетението, определено при спазването

на изискванията на ЗОС- при наличието на сделки, отговарящи на тези изисквания, не е неразумно свързано със стойността на отчуждавания имот, за да се приеме, че намесата е непропорционална.

Установи се по делото обаче, с оглед установената допълнително сделка, която представлява годин аналог, че обезщетението следва да бъде определено в размер на 36 180. 72 лева- 18 498.91 евро, а не в размер на 32 873.48 лева, както е определено в заповедта. Определеният размер следва да бъде завишен само по отношение на жалбоподателите съобразно притежаваните от тях идеални части, а именно: М. М. Х. и Д. Д. Р., притежаващи по 1/8 ид.ч. от правото на собственост върху отчуждавания имот- по 2312.36 евро за всеки от двамата; А. К. Р., В. К. Р., Т. К. Р., Ц. Р. С. и Й. С. С., притежаващи по 1/12 ид. част от процесния имот всеки-по 1541.57 евро за всеки; Р. Д. С. и С. Д. С., притежаващи по 1/24 идеална част от правото на собственост върху отчуждавания имот- по 770.79 евро за всеки от двамата.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК и чл.78, ал.1 от АПК правото на разноси е възникнало за жалбоподателите и за ответника съразмерно на основателната, съответно на неоснователната част от жалбата. Правото е упражнено от страните, като преди приключване на устните състезания е поискано присъждането на разноси, съгл. чл.81 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК. Доказаните разноси на жалбоподателите са общо в размер на 896.26 евро, от които съдът присъжда половината- 448.13 евро. За защитата на ответника, осъществена от юрисконсулт съдът определя възнаграждение при съобразяване с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, фактическата и правна сложност на делото в размер на 200 лева, от които присъжда половината- 100 лева, 51.13 евро.

Воден от изложеното и на основание чл.158, ал.3 и чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София- град, второ отделение, 23-ти състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата от Р. Й. К. срещу Заповед №СОА25-РД40 - 91/12.11.2025 г., издадена от кмета на Столична община, **И ПРЕКРАТЯВА** производството по делото по отношение на него.

ИЗМЕНЯ Заповед №СОА25-РД40 - 91/12.11.2025 г., издадена от кмета на Столична община, в частта на определеното с нея обезщетение по отношение на жалбоподателите, като определя следното обезщетение: за М. М. Х. и Д. Д. Р., притежаващи по 1/8 ид.ч. от правото на собственост върху отчуждавания имот- 2312.36 евро за всеки от двамата; за А. К. Р., В. К. Р., Т. К. Р., Ц. Р. С. и Й. С. С., притежаващи по 1/12 ид. част от процесния имот-1541.57 евро за всеки от петимата; за Р. Д. С. и С. Д. С., притежаващи по 1/24 идеална част от правото на собственост върху отчуждавания имот-770.79 евро за всеки от двамата.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на М. М. Х., Д. Д. Р., А. К. Р., В. К. Р., Т. К. Р., Ц. Р. С., Й. С. С., Р. Д. С. и С. Д. С. сумата от 448.13 евро, разноски по делото.

ОСЪЖДА М. М. Х., Д. Д. Р., А. К. Р., В. К. Р., Т. К. Р., Ц. Р. С., Й. С. С., Р. Д. С. и С. Д. С. да заплатят на Столична община сумата от 51.13 евро, разноски по делото.

Решението, в частта му по отношение на жалбоподателя Р. Й. К. е с характера на определение и може да бъде оспорено в 7-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд. В останалата му част, решението е окончателно. Решението да се съобщи на страните (на жалбоподателя Р. Й. К. чрез съдебния адресат С. Д. С. и чрез залепване на уведомление по реда на чл.18а, ал.9 от АПК на постоянния му адрес).

СЪДИЯ: